

CAPUT III.

DE DIEBUS QUOS UNIVERSA ECCLESIA EX OBLIGATIONE SERVAT IN GENERALI.

1. *Duplex solemnitas.* — Explicuimus in generali hoc præceptum; tamen quia in multa dividitur, quæ sub se quodammodo continet, et obligatio præcepti non nisi in particulari cognoscitur, ideo de his præceptis sigillatim dicere necesse est. Advertendum autem est, dupliciter ferri posse hujusmodi præceptum de aliquo festo servando, scilicet, vel pro tota Ecclesia, vel pro aliqua tantum provincia, vel diocesi. Hanc partitionem indicavit Pontifex in *c. Conquestus*, de Feriis, ubi prius numerat universales festivitates totius Ecclesiæ; deinde addit: *Cæterisque solemnitatibus, quas singuli Episcopi in suis diocesis ducerint solemniter venerandas.* Et in cap. *Quoniam*, eodem, dicitur secundum diversas consuetudines interdum celebrari unum festum in uno loco, et non in alio, et hic in uno die, alibi in alio. Idem sumitur ex cap. 1, de Consecratione, distinctione 3, et generalius ex cap. *Catholica*, distinctione 11, quod est ex Augustino, Epist. 118. Priores ergo festivitates universales, posteriores particulares appellabimus; atque prius de universalibus, postea vero de particularibus dicemus.

2. *In quo sit potestas ferendi leges universales celebrandi festa.* — Circa universales autem festivitates, supponendum est esse in Ecclesia potestatem ferendi legem, aut leges universales quæ totam Ecclesiam obligent ad has vel illas festivitates servandas. Hoc satis constat ex dictis in capite præcedenti. Nam hæc celebritas, et consensio totius Ecclesiæ in aliquibus præcipuis festivitatibus, pertinere potest ad convenientem usum religionis, et ad unitatem ecclesiasticam; et aliunde determinatio talium dierum non est facta divino jure, ut dictum est, et dicitur; ergo necessaria fuit potestas in Ecclesia, qua hujusmodi legem posset statuere.

3. Unde ulterius tanquam certum et clarum supponimus, hanc potestatem præcipue esse in Summo Pontifice, et quodammodo in illo solo. Primum patet, quia Pontifex est universalis pastor, et ideo habet universalem potestatem legislativam in spiritualibus, ut alibi in materia de Legibus, et de Summo Pontifice latius probandum est; inde vero probatur etiam exclusiva, per quam imprimis exclu-

duntur imperatores, reges, et omnes potestates sæculares; non enim possunt illi in spirituali materia præcipere, ut generaliter in materia de immunitate ecclesiastica ostensum est, et in particulari aliquid addemus in discursu hujus capituli et sequentium. Excluduntur præterea quicumque Episcopi, inferiores Pontifice, quia nullus eorum potest legem universalem pro universa Ecclesia ferre. Dixi autem *quodammodo*, quia Concilium generale potest hanc legem ferre, non tamen sine Pontifice cogente et approbante Concilium. Item universalis consuetudo totius Ecclesiæ potest hanc legem introducere, non tamen sine Pontifice, vel expresse, vel tacite approbante, ut cum proportionem dicemus infra de consuetudine particulari respectu Episcopi; est enim eadem proportionalis ratio.

4. *Festivitates quasdam esse Dei, alias sanctorum.* — His positis, ut usum hujus potestatis circa institutionem universalem festorum ad aliquem ordinem revocemus, est præ oculis habendum, licet festivitates omnes in Dei cultum et venerationem primario ordinentur, nihilominus inter eas quasdam esse, quæ in solius Dei memoria et honore, vel gratiarum actione pro aliquo beneficio suscepto quodammodo sistunt; alias vero, quæ simul cum Dei cultu conjungunt speciale alicujus Sancti memoriam et venerationem. Prioresque vocare possumus Dei festivitates, posteriores vero festivitates Sanctorum. Et utrumque ex his membris in alia duo subdividere possumus: nam inter Dei festivitates, quædam ad Deum ipsum, ut Deus est, referuntur, eumque quasi pro speciali materia et objecto habent; aliæ vero sunt propriæ festivitates Christi, seu Dei hominis facti. Inter Sanctos vero Virginem Beatissimam speciali cultu colimus, quem hyperduliam vocamus; alios vero omnes Sanctos communi dulia, et ideo festivitates Sanctorum in duo etiam capita dividimus: quædam enim sunt propriæ Beatissimæ Virginis, quæ inter festivitates Sanctorum sunt præcipuæ, et interdum ita sunt cum Christi festivitatibus conjunctæ, ut aliquæ festivitates tam Matri quam Filio tribuantur; sub ultimo vero membro reliquorum Sanctorum festivitates comprehendimus. Per hæc ergo capita breviter festivitates omnes, quas Ecclesia universaliter celebrat, proponemus, et in singulis antiquitatem, rationem institutionis, et modum institutionis explicabimus.

CAPUT IV.

DE DIEI DOMINICÆ OBSERVATIONE, ET DE FESTO TRINITATIS.

1. *Dies Dominica.* — *Dominicæ diei quam antiqua observatio.* — *Apoc. 1.* — Quoniam in ipsius Dei cultum, ut Deus est, præcipue videtur in lege gratiæ Dominica dies ab Ecclesiæ exordio instituta, et tanquam præcipua festivitas observari præcepta, cui postea temporis decursu speciale festum Trinitatis adjunctum est, ideo de his primo loco dicendum est. Et imprimis celebritas dominicæ diei habetur ex communi usu et sensu Ecclesiæ, et in ipsa Scriptura novi Testamenti commendatur. Nam Joannes, Apocal. 1, commemorat se in dominica die insignem illam revelationem accepisse, ubi sine dubio diem illam dominicam appellat, a Christo Domino, qui sua resurrectione illam specialiter consecravit, sicut Paulus, 1 Cor. 11, vocat cœnam dominicam, sacram communionem quam Christus Dominus instituit, et in qua ipse manducatur; vel certe dominicam diem vocavit Joannes, quia eam per antonomasiam Dominus fecisse dicitur, juxta illud: *Hæc dies quam fecit Dominus*, etc., quæ verba de ipso die resurrectionis dominicæ dicta sunt a Propheta, Psal. 117. Nam totum evidenter est de resurrectione dominica, de qua ipsemet Christus illum interpretatus est, de se exponens illa verba, quæ proxime præcedunt: *Lapidem quem reprobaverunt ædificantes, hic factus est in caput anguli. A Domino factum est istud, et est mirabile in oculis nostris*; post quæ verba immediate sequuntur illa: *Hæc dies quam fecit Dominus*, etc. Dicta ergo sunt specialiter de die resurrectionis, ut universa Ecclesia intellexit. Imo Hieronymus, Marc. 16: *Post sabbatha tristitia* (inquit) *felix irradiat dies, quæ primatum in diebus tenet, luce prima in eo lucente, et Domino meo cum triumpho resurgente, et dicente: Hæc est dies quam fecit Dominus, exultemus et letemur in ea.*

2. Inde igitur prima dies hebdomadæ, quam Ecclesia ut festivam servat, dominica appellata est. Imo, ut ait Eusebius, lib. 4 de Demonst. Evang., cap. 16: *Is unus, et solus revera est proprius ac dominicus dies, et melior est aliis innumerabilibus diebus, sive qui communiter intelliguntur, sive qui a Moyse in solemnibus, et noviluniis, et sabbathis lege sanciti sunt.* Et statim subjungit, hunc solum et

verum dominicum Salvatoris diem in sola Ecclesia per totum orbem diffusa lucere, et nomen ac dignitatem suam obtinere; quia nimirum in Ecclesia semper celebris fuit, et dominicus appellatus. Unde non est dubium quin Joannes de illo, tanquam de die celebri et omnibus fidelibus solemniter, loquatur, ad suam revelationem etiam ex circumstantia temporis commendandam, ut Chrysostomus, Beda, Anselmus, et alii ibi adnotarunt. Ibi vero non declaratur tunc fuisse diem illum ut festivum ab Ecclesia observatum; verumtamen Actor. 20 hoc magis indicatum est: *Una autem sabbathi cum convenissemus ad frangendum panem, Paulus disputabat cum eis.* Nam illam diem fuisse dominicam supra ostensum est: fractio autem illa panis non erat nisi oblatio et communio eucharistiæ, ad quam diebus dominicis convenire solebant fideles, tanquam in solemnitate ac festo die, ut constat ex Patribus statim allegandis. Ibi quoque fiebat sacra concio, cujus etiam in eodem Actorum loco mentio fit. Et eodem die fieri solebat oblatio fidelium ad diem festum convenientium, ut supra tractando de oblationibus vidimus, quod etiam in Scriptura fundamentum habere constat ex 1 Corinth. 16. Ita enim hæc loca Patres intellexerunt, ut supra notatum est, et videri potest in Chrysostomo, Ambrosio, et aliis expositoribus Græcis et Latinis.

3. *Confirmatur Patrum testimoniis.* — *Clemens.* — *Prohibitio jejunandi die dominica.* — Huc accedit traditio antiquissima Patrum, docentium hunc diem semper fuisse in Ecclesia tanquam festum observatum, et in magna veneratione habitum. Clemens, lib. 7 Const., c. 31: *Die, inquit, resurrectionis Domini, quem dominicum dicimus, convenite sine ulla conventus intermissione ad agendas gratias Deo, et profitendum beneficia, quibus nos Deus per Christum affecit, cum liberavit nos ignorantia, errore, vinculis, ut sic sacrificium vestrum reprehensione careat.* Quæ ibi prosequitur, et latius infra, c. 37. Idem habet Ignatius, epist. 3 ad Magnesia., dicens: *Pro sabbathizatione diem festum celebret omnis Christianus dominicam resurrectionem, regalem, eminentissimam omnium dierum*, etc. Idem late Justinus, Apolog. 2 pro Christ., circa finem, ubi de conventibus Christianorum, in die dominico agi solitis, tractat. Idem Origenes, homil. 7, in Exod.; Eusebius, l. 4 de Vita Constant., cap. 18, 19, refert, Constantinum diem illum religiosissime observasse, et observandum præcepisse, Apostolicam nimirum traditionem

amplectens. Idem habet Ambrosius in Lucam cap. 17; Augustinus, sermone 251 de Tempore, dicens expresse, celebritatem hujus festi ab Apostolis traditam fuisse. Quam etiam declarat antiquissima prohibitio jejunandi in illo die, propter solemnitatem et celebritatem ejus. De qua extat Canon. sexagesimus quintus Apostolorum, et apud Clementem, lib. 6 de Constit., c. ultim., in fine, et lib. 7 Constit., c. 24, ubi Turrianus affert Damasum, lib. de Jejuniis, et alios; idem habet Ignatius, epist. 5 ad Philip.; Tertullianus, in Apolog., c. 16, et de Coron. milit., c. 3, unde in Concilio Carthaginensi IV, Canon. 64, dicitur: *Qui studiose jejunat die dominico, non credatur catholicus.* Idem fere in Concilio Gangren., c. 18. Vide c. *Si quis*, 7, et c. ultim., d. 30, et c. *Sacerdos*, 26, q. 7, et c. *Placuit*, c. *Jejunium*, c. *Ne quis*, c. *Jejunia*, de Consec., d. 3; ac denique videri potest late Epiphanius, in Epitome fidei, ad finem; et Basilii de Spiritu Sancto, c. 26.

4. *Diei dominicæ observationem esse de jure divino, qui dicant.* — *Fundamentum.* — Ex his ergo intulerunt aliqui, festivitatem hanc diei dominicæ, in lege gratiæ, non humano sed divino jure esse introductam. Ita sentit auctor Supplementi ad Summam Pisanam, verb. *Dominica*, in Additione. Indicat etiam Abbas, in c. *Licet*, de Fer., n. 3. Nam ex dispensatione in hoc præcepto, infert posse Papam dispensare in præcepto veteris et novi testamenti. Angel., verb. *Feria*, n. 3, in fine, dicit esse quasi juris divini: simpliciter id affirmat Sylvest., verb. *Dominica*, q. 1, § 7, ubi alias etiam festivitates adjungit, quas dicit esse de jure divino, ut Nativitatem Domini, Pascha, Pentecostem, et alias, de quibus infra. Fundamentum esse videtur, quia supponunt hi auctores, septimi cujusque diei dedicationem ad divinum cultum esse de jure divino, et putant determinationem ad talem diem, seu mutationem diei sabbathi in dominicam, esse ex institutione divina in lege gratiæ. Confirmatur, quia alias posset festum hoc mutari, abrogari, aut prorogari per humanam legem, vel consuetudinem, quia omnis lex humana potest per hominem vel per consuetudinem tolli; sed hoc admittendum non est in die dominica, ut communiter Doctores docent, in d. c. *Licet*, et cap. *Conquestus*, de Fer.; ergo.

5. *Refellitur præcedens opinio.* — Nihilominus hoc non probatur ex testimoniis Scripturæ adductis, nec ex traditione; unde nec

verum censendum est. Quia est contra regulam generalem, quod in lege nova non sunt data specialia præcepta divina de his accidentalibus observantiis, sed tantum de substantialibus, quæ sunt fides, sacramenta, et sacrificium. Reliqua enim dispositioni pastorum Ecclesiæ relicta sunt. Igitur tantum ex præcepto Ecclesiæ retenta est determinatio septimi diei ad divinum cultum, et eodem jure mutata est a sabbatho in dominicam. Ita D. Thomas 2. 2, q. 122, art. 4, ad 4, dicens hoc esse de constitutione Ecclesiæ, et consuetudine populi christiani. Idem Anton., 2 p., tit. 9, c. 7; Bonavent., in 3, d. 37, circa litteram; et ibi Major, q. 19; Sot., lib. 2 de Just., q. 4, art. 4, ad 2; Waldens., de Sacramental., tit. 17, c. 140; Turrecrem., in c. 1, de Consec., d. 3; Navarr., in Manual., c. 13, n. 1; Tabiena, Rosel. et Armilla, verb. *Dominica*, et Archid. in c. *Jejunia*, de Consec., d. 3. Fundamentum autem contrariæ sententiæ ad summum probat, hoc præceptum non incepisse a lege scripta Ecclesiæ, sed a traditione Apostolica; nam quod ex tunc cœperit consuetudo, aperte convincitur ex testimoniis adductis. Probabile item est, id fuisse verbotenus ab Apostolis tunc præceptum, et a toto populo Christiano receptum, ut necessarium ad honestatem morum et religionis Christianæ, atque sub hac æstimatione consuetudinem durasse. Quæ tandem legibus scriptis confirmata est, ut patet ex capit. 1, et c. *Sabbatho*, de Consec., d. 3, et capit. *Quoniam*, capit. *Licet*, et capit. *Conquestus*, de Fer. Et ipsi etiam imperatores hoc præceptum suis legibus munierunt, ut patet toto tit. 6 de Feriis, præsertim leg. 2, et leg. *Omnes dies*, ubi post alias præcipuas festivitates subditur: *Et dies solis, quos dominicos rite dicere majores, qui repetito in sese calculo revoluntur, parem necesse est habere reverentiam*, etc.; et in leg. ultim.: *Dominicum diem ita semper honorabilem decernimus, ac venerandum, ut a cunctis executionibus excusetur.*

6. *Respondetur argumentis.* — Ad argumenta vero de immutabilitate hujus præcepti per consuetudinem vel legem humanam respondetur, simpliciter loquendo, et quasi de potentia absoluta Ecclesiæ seu Pontificum, tale præceptum mutabile esse, ut argumentum probat; tamen practice ac moraliter, dici posse aliquo modo immutabile, licet ecclesiasticum sit. Quædam enim sunt ecclesiastica præcepta tam propinqua, tamque similia divinis institutioni-

bus, et tam conformia legi naturali, et tot rationibus honestatis ac religionis munita, et tam vetusta, ac universali consuetudine firmata, ut, simpliciter loquendo, secundum ordinatam potentiam abrogari et omnino tolli non possint, licet in particulari dispensari possint. Et per hoc posterius, satis ostenditur non esse de jure divino. Ex primo autem non colligitur jus divinum, et quia illud genus immutabilitatis solum oritur ex materiæ qualitate, et quia non potest moraliter occurrere rationabilis causa talis abrogationis. Unde cum semper futura sit in destructionem, et non in ædificationem, credendum est Spiritum Sanctum non permissurum ut Ecclesia erret in tam sanctis legibus et consuetudinibus mutandis, etiamsi ecclesiasticæ sint. Exempla similia sunt in lege decimarum, ut supra dictum est, et in lege Quadragesimæ, et similibus.

7. *Objectio.* — *Satisfit.* — Dices: quamvis demus non posse moraliter mutari legem quoad dedicationem diei septimi ad cultum Dei, cur non poterit mutari quoad mutationem talis diei? Nam lex vetus de observatione sabbathi mutata est quoad hanc determinationem, etiamsi ab ipso Deo immediate fuerit lata; cur ergo non magis poterit hæc determinatio mutari, si ab Apostolis facta sit? Major est enim auctoritas Dei quam Apostolorum, maxime cum dictum sit, Apostolos non introduxisse hanc consuetudinem, ut promulgatores alicujus præcepti a Christo lati, sed ut instituentes novum jus. Respondeo, hanc immutabilitatem non fundari in auctoritate et potestate immediati legislatoris, sic enim convincit ratio facta, sed fundari in modo, materia, et ratione talis determinationis. Nam imprimis Deus non fecit illam determinationem sabbathi, statuendo illam lege perpetua simpliciter, sed tantum secundum quid, id est, durante statu illius populi, et utilitate ac valore circumcisionis, seu *donec veniret semen*, ut ait Paulus. Unde veniente illo tempore, per sese cessavit, non ex defectu potestatis, sed voluntatis ipsius legislatoris. At vero præceptum hoc ecclesiasticum latum est sine temporis determinatione, ac subinde, quantum est ex se, in perpetuum, quia Ecclesia Christi est perpetua, id est, usque ad finem mundi duratura, et illius utilitas etiam est perpetua. Deinde præceptum illud legale includebat ordinem ad mysterium futurum, quod aliquando debebat desinere esse futurum, et incipere esse præsens aut præteritum, et ideo ex tunc oportuit tale præceptum abrogari. At vero hoc eccle-

siasticum præceptum nititur in mysterio resurrectionis Christi jam facto, quod ut sic immutabile est, nec enim potest Christus non resurrexisse, nec potest non vivere gloriose, postquam resurrexerit. Quod si hoc præceptum habet aliquem ordinem ad quietem perfectam futuram in gloria, quando illa comparata fuerit, cessabit etiam hoc præceptum. Denique rationes, quæ in die dominico concurrunt, ut pro illo facta sit hæc determinatio et mutatio, sunt rationes perpetuæ et immutabiles, et ideo præceptum ipsum non potest rationabiliter abrogari; contra rationem autem, et contra utilitatem Ecclesiæ non permittet Spiritus Sanctus, ut dixi, qui Ecclesiam gubernat, talem fieri mutationem.

8. *Assignantur rationes ob quas dominica dies celebretur.* — Sed quæ sunt istæ rationes, seu proprietates talis diei, propter quas ita oportuit in eum cadere tam fixam et immutabilem determinationem? Plures a Sanctis Patribus assignantur. Prima, et præcipua est, quia in illo die Christus resurrexit; illo enim die mysterium contigisse indubitatum fidelibus est, et tractatum a nobis est late in 2 tomo tertiæ partis, disp. 46, sect. 2. Quod vero illa fuerit præcipua ratio hujus determinationis, testatur Augustinus in serm. 154 et 251 de Tempore, cujus verba et aliorum Patrum ibi retuli; unde etiam dies dominicus, dies resurrectionis a Patribus appellatur, et inde etiam dominicus dictus est, quia Domini victoriam commemorat, ut videre licet in Leone Papa, epist. 81, ad Dioscor., c. 2; Chrysostomo, hom. 5 de Resurrect.; Gregorio, lib. 11, epist. 3, in fine: *Dominico* (inquit) *die a labore terreno cessandum est, atque omni modo orationibus insistendum, ut si quid negligentia per sex dies agitur, per diem resurrectionis dominicæ precibus expietur.* Et ob hanc causam dominico die genuflexio prohibita semper fuit, sicut in die Paschatis, ut constat ex Concilio Nicen., c. 20, de Consec., d. 3, c. *Quoniam sunt*; eamque esse Apostolicam traditionem ex Irenæo refertur sub nomine Justin., q. 115, ad Orthodoxos. Cum autem ibi Irenæus martyr citetur, non potuit a Justino allegari, cum ipse Justinus quadraginta fere annis ante Irenæum passus sit, ut docte advertit Covarruvias, lib. 4 Variar., c. 19. Ergo vel illa responsio, Justinus non est, vel allegatio illa ab aliquo addita est. Ejusdem vero traditionis meminerunt Tertullianus, de Coron. milit., c. 3; Hieronymus, contra Lucifer.; Augustinus, epist. 119, c. 15 et sequentibus. Ambrosius optime, serm. 60:

Dominica (inquit) *erecti et feriatu resurrectionem Domini celebramus; dominica enim ideo venerabilis est, atque sollemnis, quia in ea Salvator velut sol oriens emicuit, ac propterea ipsa dies ab hominibus sæculi dies solis vocatur, quod ortus eam sol justitiæ Christus illuminet.* Atque eundem morem standi diebus dominicis servavit Ecclesia usque ad Alexandrum III, juxta c. *Quoniam*, de Fer. Et eundem postea Clemens VIII instauravit.

9. *Aliæ rationes afferuntur.* — Præter hanc rationem, considerantur aliæ in hoc die, ex mirabilibus operibus quæ in eo Deus operatus est, propter quæ (ut dicitur in Can. 8 Trullano) *tanta debet esse illius diei observantia, ut præter orationes, et missarum sollemnia, et ea quæ ad vescendum pertinent, nihil aliud fiat.* Secunda ergo ratio sumitur ex adventu Spiritus Sancti in Apostolos et discipulos, qui in eundem diem contigit, ut in eodem Canone dicitur; et idem habent Leo Papa, et Augustinus supra; idem Augustinus, serm. 154, et alii statim referendi, multaque alia de hoc puncto dixi in d. 2 tom., disp. 46, sect. 2. Tertia ratio sit, quia in eodem die natus est Christus, ut expresse affirmatur in d. can. 8 Trullano, idemque habet Rupert., lib. 3, de Divinis officiis, c. 16; et Cassiod., in id Psalm. 117: *Hæc dies quam fecit Dominus*, etc.; et latius auctoritate et conjecturis confirmavimus, d. 2 tom., disp. 13, sect. 4. Atque hinc sequitur quarta ratio, quia in eodem die circumcisus est Christus, et sanguinem pro hominibus fundere cœpit, et nomen *Jesus* illi est impositum, ut notavit Nicephor., lib. 1 Histor., cap. 12. Quinta addi potest ex eodem Canone Trullano, quod in eodem die stella Magis refulsit, quæ etiam sequitur ex tertia, quia eodem die stella Magis apparuit, quo Christus natus est, ut tradunt Leo, Augustinus, Fulgentius et alii, in sermonibus de Epiphania, et diximus latius dicto 2 tom., disp. 14, sect. 4.

10. Sexta adjungitur ibidem, quia in eodem die baptizatus est Christus, quod etiam affirmat Augustinus, serm. 154 de Tempore. Unde vero id possit satis confirmari, nunc non invenio, præsertim quia in eodem sermone Augustinus dicit, Christum etiam cœpisse sua miracula facere in die dominica, convertendo, scilicet, aquam in vinum; ostendimus autem in dicto 2 tomo, disp. 26, sect. 1, non potuisse utrumque mysterium in dominica fieri, quia utrumque est factum sexta die Januarii, et integer annus tantum inter illa intercessit;

fieri autem non potest ut sextus dies ejusdem mensis in duobus annis continuis dominicus sit, seu quicumque alius dies hebdomadæ; et ita utrumque redditur incertum. Suppositis vero opinionibus quas loco proxime citato secuti sumus, videlicet, Christum baptizatum esse anno ætatis suæ trigesimo inchoato, et sexto die Januarii, quo die facta est Magorum adoratio, seu Epiphania; et supponendo ex jam dictis, in anno primo Nativitatis Christi, Epiphaniam incidisse in sextam feriam hebdomadæ, quia ipsa Nativitas et Circumcisio in dominicam inciderunt, ex his principiis, per singulos annos computando, non erit difficile deducere, an in trigesimo vel trigesimo primo anno ætatis Christi potuerit sexta dies Januarii esse dominica. Nunc vero nolumus in hoc immorari, sed probabili fide sequimur quod de baptismo dixerunt Patres sextæ Synodi, in Trullo congregati, quod et nomine Augustini in dicto sermone habetur. Aliud vero de miraculo nuptiarum omittimus; et eadem ratione omitto aliam rationem, quæ in eodem sermone 154 Augustini habetur, scilicet, in hoc die benedixisse Dominum quinque panes, quibus quinque millia hominum satiavit; nam unde hoc probari possit, non video.

11. Septimam rationem addit Leo Papa in d. Epist. 81, his verbis: *In hac die Apostoli a Domino prædicandi omnibus gentibus Evangelii tubam sumunt, et inserendum universo mundo sacramentum regenerationis accipiunt.* In quibus verbis, obscurum est de quo mysterio, vel de qua Christi apparitione ad discipulos suos post resurrectionem suam Leo loquatur; nam si verba in superficie considerentur, videtur alludere ad illa Matth. 28: *Euntes, docete omnes gentes, baptizantes eos*, etc., quia per priora verba acceperunt Apostoli tubam Evangelii, per posteriora vero sumpserunt sacramentum regenerationis inferendum mundo. At difficile est ostendere, quod Matthæus ibi narrat de apparitione Christi, facta undecim discipulis in monte Galilææ, etc., die dominico factum esse, quamvis neque contrarium possit demonstrari. Quicquid ergo de hoc sit, quod tanquam incertum omittimus, melius fundatur hæc septima ratio in verbis quæ statim addit idem Pontifex: *In hac die (sicut beatus Joannes Evangelica testatur) congregatis in unum discipulis, januis clausis, cum ad eos Dominus introisset, insufflavit, et dixit: Accipite Spiritum Sanctum*, etc. Nam hoc factum esse in ipsa die resurrectionis ad

vesperam, ac subinde in die dominico, constat ex Luca ultim., et Joann. 20; et late ostendimus dicto 2 tom., disp. 49, sect. 4. Et ad idem mysterium possunt applicari priora verba Leonis, quia tunc dixit etiam Christus discipulis: *Sicut misit me vivens Pater, et ego mitto vos*; per quæ verba Evangelii tubam absque dubio sumpserunt. Unde etiam Lucas narrat, ibi dixisse Christum, *oportere in nomine ejus prædicari penitentiam, et remissionem peccatorum in omnes gentes*, quibus verbis etiam Sacramentum regenerationis significatur. Hoc ergo mysterium merito inter præcipuas hujus diei prærogativas distincte numeratur, quia licet eodem die resurrectionis contigerit, specialia et maxima beneficia continet Ecclesiæ collata; nam tunc data est illi potestas remittendi peccata in Apostolis, quia tunc primum consummati sunt sacerdotes quoad potestatem in corpus Christi mysticum; unde etiam tunc videntur primo consecrati Episcopi, et creati etiam Apostoli quoad spiritualem jurisdictionem in universum orbem, maxime in foro sacramentali. Et fortasse ob hanc causam a sanctis Patribus et canonibus institutum est, ut Episcopi non nisi in dominico die consecrentur, ut ex decreto Anacleti Papæ refertur in cap. 1, d. 75. Nam Episcopi Apostolis succedunt, cap. *In novo*, d. 21; ideo eodem die consecrantur, ut ibi notat Turrecrem.

12. *Assignantur prærogativæ a lege naturali et scripta petiæ.* — Atque hæc quidem rationes ad illam dignitatem dominicæ diei pertinent, quam specialiter in lege gratiæ obtinuit; non tamen caret prærogativis quæ ad legem naturæ, et scriptam spectare videntur. Constat enim in die dominica creatum esse mundum quoad substantiam cœli et terræ, et in eadem factam esse lucem, non solum spiritualem et angelicam, sed etiam hanc materialem, ratione cujus hæc fuit prima dierum omnium, ut notat Augustinus, dicto serm. 251; et Beda, lib. de Offic. eccles., cap. 1. Et idem habet Leo supra, et dictus canon 8 Trullanus. Hanc ergo prærogativam dicimus communem esse legi naturæ, quia in Deum, ut in naturæ conditorem, refertur. Atque ita hic dies complectitur præcipuam dignitatem sabbathi Judaici. Non enim minus per celebrationem hujus diei, quam per sollemnitatem sabbathi, beneficium creationis recognoscimus. Denique addunt prædicti Patres, præsertim Augustinus et Orientales, in dicto canon. 8, in hac die misisse Deum Manna de cœlo, quod pertinet ad mira-

bilis patrata tempore legis scriptæ; imo est memoriale quoddam omnium beneficiorum quæ Deus illi populo contulit. Idem affirmat Isidorus, lib. 1 de Offic. eccles., cap. 24, et probat ex c. 16 Exod., ubi in principio datum est Manna Hebræis per sex dies continuos, et cessavit in septimo, quia erat sabbatum, unde bene concluditur cœpisse in dominico, seu primo die: *Unde* (infert Isidorus) *intelligant Judæi, jam tunc prælatam esse Judaico sabbatho dominicam nostram; jam tunc indicatum, quod in sabbatho ipsorum gratia de cœlo ad eos nulla descenderit, sed in sancta dominica, in qua primum Dominus illam pluit.* Sic ergo satis constat, quot et quantis rationibus dies hæc ad divinum cultum peculiariter in lege gratiæ electa est.

13. *Dies dominica assignata ad colendum Deum propter se.* — *Dominica dies specialiter dicata toti Trinitati.* — Est autem animadvertendum, licet ad hanc determinationem talis diei faciendam, hæc omnes prærogativæ considerari potuerint, nihilominus per se ac directe non referri, vel institui hunc diem ad peculiarem commemorationem illorum operum Dei, sed ad Deum ipsum propter se colendum, et propter suam excellentiam et majestatem. Nam (ut sæpe diximus) naturalis ratio hoc modo principaliter dicitur divinum cultum, et quoniam sola ratio certum tempus ad hunc cultum non determinat, per positivam legem fieri determinationem oportuit; et ita in lege veteri facta est in die sabbathi, cui dominica dies successit; ergo sollemnitas, et requies ab operibus terrenis, quæ in hoc die indicitur, ad ipsam Divinitatem colendam ordiatur, etiamsi ad hanc determinationem pro tali die faciendam circumstantiæ illius diei, et opera quæ in eo Deus fecit, fuerint considerata. Et confirmatur hoc, nam hac ratione in Ecclesia Romana dominicus dies specialiter censetur dicatus in honorem totius Trinitatis; quia in lege gratiæ, sicut expressius cognoscitur Deus, prout in se est trinus et unus, ita ad profitendam hanc fidem, et Deum trinum et unum expressius colendum, septimus hebdomadæ dies specialiter destinatus est. Et ideo graves auctores referunt, olim præfationem Trinitatis in omnibus dominicis fuisse decantatam, quia dominici dies sanctissimæ Trinitati dicati erant. Ita Micrologus, de Eccles. observat., cap. 60. Et sumi potest ex cap. *Invenimus*, de Conse., d. 1, ubi Pelagius II, inter præfationes, *quas longa retro vetustas in Romana Ecclesia servavit.* ponit præfationem sanctissimæ Trinitatis,

cum tamen Ecclesia Romana speciale festum Trinitatis olim non servaret, ut dicit Alexander III, in cap. 2, de Fer. Ergo verisimile est præfationem illam fuisse dictam in diebus Dominicis, ut Micrologus dicit. Item in eisdem diebus, in ordinario tempore non impedito consuevit dici in matutino octavum responsum de Trinitate. Et in eisdem dominicis maxime observari præcipitur ut symbolum fidei, quo Trinitatem profitemur, in Missa dici non omittatur. Sic ergo dicimus diem dominicum, in Dei ac Trinitatis cultum esse singulariter ordinatum.

14. Neque obstat quod postea introductus sit mos in Ecclesia, ut in quadam peculiari dominica festum Trinitatis celebretur, quod prius in particularibus provinciis seu Ecclesiis incepit, ut Alexander III, dicto cap. 2, refert, et sumitur ex Ruper., libr. 2 de Divin. offic., cap. 1; et Dur. in Rationali, lib. 6, cap. 11; et postea Joannes XXII, in Romana etiam Ecclesia celebrari voluit, ut notat Summa Pisana, verb. *Feria*, § 3, quod etiam nunc universa Ecclesia servat; non (inquam) hoc obstat, quia illud merito additum est ad majorem reverentiam Trinitatis, et ut expressior memoria, tam in officio toto quam in concionibus illius mysterii fieret. Nihilominus tamen omnes etiam dominici dies ad peculiarem Trinitatis honorem instituti sunt.

CAPUT V.

DE FESTIS AD VITAM ET MORTEM CHRISTI PERTINENTIBUS, VIRGINIQUE COMMUNIBUS.

1. Advertendum est sermonem esse de his festivitibus, quæ sub præcepto servari mandantur universæ Ecclesiæ, et populo ejus, et in rigore tantum sunt quinque: quibus nos duas addemus usque ad Christi mortem. Sunt vero multæ aliæ, in quibus quoad ecclesiastica officia, mysteria humanitatis Christi celebrantur, sed illæ non pertinent ad præceptum speciale de observatione festorum, de quo nunc disserimus, sed vel ad præceptum de Horis canonicis, vel de modo celebrandi Missæ sacrificium, et ideo nunc de illis non agemus: attingemus vero quæ necessaria fuerint, ut intelligatur, an in aliquo illorum dierum præceptum hoc de obligatione festorum liget.

2. *Festum Incarnationis.* — In eodem die festum colebatur Verbi Incarnationis, et Virginis Annunciationis. — Dupliciter hoc festum in Ecclesia celebratur. — Primum ergo

festum, ut secundum ordinem rerum ea enumeremus, est festum Incarnationis divini Verbi, quod etiam festum Annunciationis Beatæ Virginis appellari solet. Imo, in Concilio Toletano XI, cap. primo, per autonomasiam, festum divinæ seu dominicæ Matris appellatur: *Nam quod (ait) festum Matris est, nisi Incarnatio Verbi?* Et ita communiter inter festivitates Beatissimæ Virginis hæc numerari solet, nec immerito, quandoquidem in illa summam dignitatem et excellentissima gratiæ dona consecuta est. Proprie tamen dici etiam potest festum Verbi Incarnati, quod illo die conceptum est sanctum, ut per Angelum annunciatum est. Sicut enim festum Conceptionis Virginis magis est festum ejusdem Virginis, quam matris ejus Annæ, quamvis ex illa conceptione magnus honor magnaque Dei dona (ut credendum est) in gloriosam Annam redundaverint, ita festum Incarnationis Christi principaliter est festum personæ conceptæ, et mysterii, licet simul ad Virginem pertineat. Quapropter, si secundum se spectetur illud festum, summæ dignitatis et lætitiæ, inter omnia quæ ad humanitatem Dei pertinent, esse videtur. Quia in illo supremum beneficium Deus hominibus contulit, et maximum omnium mirabilium suorum operum fecit. Tamen quoad nos non videtur donum illud perfecte collatum usque ad Virginis partum; et ideo quoad exteriorem lætitiæ sollemnitas illa Nativitatis festivitas celebratur. Et ob eandem causam festivitas illa præcipue ad Christum, hæc vero ad Virginem referri videtur; et sine dubio ecclesiasticum officium ad Virginem præcipue dirigitur. Nihilominus tamen propter rationes factas, et propter ordinem festivitatum, hoc loco illam posuimus. Sciendum autem est festum hoc duobus modis in Ecclesia celebrari, uno generali, et alio particulari: generali quidem modo celebratur, eodem die quo mysterium peractum est, nimirum vigesima quinta die martii; particulari vero, prout in Hispania observatur, decima septima die Decembris, ex decreto Concilii Toletani X, capite primo, consuetudine et Pontificum approbatione usque ad nostra tempora retento; et olim in ecclesia Mediolanensi juxta ritum Ambrosianum celebrabatur in Dominica quarta Adventus, ut refert Galesinus in annotationibus ad Martyrologium Romanum; verumtamen hic de proprio festo agimus, nam aliud potius institutum est per translationem quamdam sollemnitas, ut in eodem Concilio dicitur.

3. *Annuntiationem esse unam ex Deiparæ festivitibus.* — De illo ergo festo in omni rigore observando, non inveniō præceptum in jure expressum et scriptum. Nam in cap. 1, de Conse., d. 3, inter festivitates generales non ponitur, neque inter eas quæ ad Christum, neque inter eas quæ ad Virginem spectant, cum tamen inter priores ponatur Purificatio, et inter posteriores Nativitas et Assumptio Virginis. In cap. 1, extra, de Feriis, solum in generali dicitur: *Et omnes festivitates Beatæ Virginis;* quæ autem illæ sint, non declaratur. Nihilominus tamen Doctores ibi communiter, Hostiensis, Joannes Andreas, Panormitanus, et alii, pro certo supponunt Annuntiationem ibi comprehendere sub festivitibus Virginis, et advertunt quatuor solennes festivitates Virginis in quatuor temporibus celebrari, Annuntiationem in vere, Purificationem in hyeme, Assumptionem in æstate, Nativitatem in autumno; ut ita omnibus temporibus Virgo colatur, et vicissim omnia tempora Virginis sollemnitatibus ornentur et protegantur. Et sane, cum Gregorius IX auctor illius decreti non sit admodum antiquus, verisimile non est, illius tempore, festum Incarnationis non fuisse ex præcepto observatum in universa Ecclesia; nam ut colligitur ex Leone Papa, epistol. ad Episcopos Siciliae, cap. 2: *Sicut est aliud tempus, quo, annunciente Angelo, Beata Maria secundandam se per Spiritum Sanctum credidit, et concepit; aliud quo, salva integritate virginea, puer editus, exultante gaudio celestium ministrorum, pastoribus indicatur; ita discernendæ erant causæ sollemnitate, et in omnibus institutis Patrum principumque nostrorum rationabilis servanda discretio. Nam spiritus sapientiæ et intellectus ita Apostolos, et totius Ecclesiæ erudit magistros, ut in Christiana observantia nihil inordinatum, nihil pateretur esse confusum.* Quæ verba omnia sunt Leonis, licet non eodem ordine et contextu posita; unde, licet non expresse asserat has sollemnitates fuisse a principio distinctas, indicat tamen, et ex eisdem verbis satis congrua ratio ejus institutionis colligitur; unde non dubito quin mysterium Incarnationis proprio et speciali ritu, officio ac die, fuerit ab Ecclesia semper celebratum.

4. *Quo die observari solitum sit hoc festum, incertum est.* — An vero ubique et semper fuerit omnibus fidelibus propositum, ut ex præcepto observandum, vel quando hæc obligatio ineeperit, mihi non constat. Item, an ubique fuerit in vigesima quinta die martii observa-

tum, vel in alio die, mihi incertum est. Nam in dicto Concilio Toletano X, præcipitur observari in Hispania decima septima die januarii, et de festivitate Martii nulla fit mentio: imo significatur, tunc non celebrari propter officia Quadragesimæ, aut Passionis vel Resurrectionis Domini; et ideo ne omitteretur illa sollemnitas, illum alium diem pro illa designari. Et additur: *Quod tamen nec sine exemplo decentis moris, qui per diversas mundi partes dignoscitur observari, videtur institui. In multis enim Ecclesiis a nobis et spatio remotis, et terris, hic mos agnoscitur retineri.* Non est autem dubium quin loquatur illud Concilium de observatione propria festi omnibus fidelibus injuncti; nam dixit, *debere esse ita sollemnem, sicut est ejusdem Nativitatis Verbi.*

5. *Quam antiquum sit hoc festum.* — Atque eodem modo videtur mentio ejusdem festi fieri in serm. 18 de Sanctis, apud Augustinum, qui est secundus de Annuntiatione, quem aliqui tribuunt Fulgentio; sub nomine tamen Augustini legitur ab Ecclesia in die Nativitatis Virginis; incipit autem in hunc modum: *Adest nobis, dilectissimi, optatus dies Beatæ ac venerabilis semper Virginis Mariæ; ideo cum summa exultatione gaudeat terra nostra tantæ Virginis illustrata die sollemnem, etc.* Quæ verba satis indicant magnam fuisse tunc illam festivitatem, nec sunt admodum dissimilia, quibus sermonem alium in eadem festivitate inchoat Andr. Jerosol., auctor gravis, et satis antiquus: *Adest (inquit) nobis hodie gaudium omnium pristinam nobis noxam diluens, adest qui est utique, ut omnia gaudia impleat.* Joannis etiam Chrysostomi oratio in eadem festivitate nobis indicat ejus antiquitatem, incipit autem in hunc modum: *Rursus lætitiæ nuncii, rursus libertatis indicia, rursus gaudia, rursus a servitute liberatio, etc.* Petrus etiam Chrysologus ante mille centum annos varias in illud festum habuit homilias, quæ inter sermones ejus a 140 incipiunt, et in 142 sic incipit: *Audistis hodie, fratres charissimi, Angelum cum muliere de hominis reparatione tractantem, etc.* Et multa in cæteris habet similia, quibus illius festi observantiam indicat. Beda etiam, in tom. 7, in eadem festivitate concionem habuit; omitto Bernardum, Petrum Damian., et recentiores, quamvis illi etiam suis concionibus festum illud, ut sollemnem et antiquum, celebrent; et Guarrius, in serm. 1, plane demonstrat, in proprio die observari solitum, sic enim incipit: *Opportune nobis in his diebus quadragesimalis observantia solem-*